

Warszawa, 30 października 1933 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 18646.

Kl. ~~45 e~~ 24.

Heinrich Lanz Aktiengesellschaft
(Mannheim, Niemcy).

45^e 15/10

Prasa do słomy.

Zgłoszono 13 kwietnia 1931 r.

Udzielono 20 czerwca 1933 r.

Pierwszeństwo: 30 lipca 1930 r. (Niemcy).

Znane są prasy do słomy, zaopatrzone w pionowy kanał roboczy i prawie poziomy kanał doprowadzający, w których widły względnie zespół zębów, napędzany za pomocą korby, napędzającej jednocześnie tłok prasy, lub za pomocą tego tłoka, przesuwają się przez dno kanału doprowadzającego do jego wnętrza. W prasach tych przewidziane są w dnie kanału doprowadzającego szczeliny, których zastosowanie wykazuje tę wadę, że opada przez nie wielka ilość ułamków słomy, które w krótkim czasie tak zanieczyszczają mechanizm napędowy prasy i przestrzeń przed prasą, iż zawsze potrzebna jest jedna osoba do uprzątnięcia tych zanieczyszczeń.

Znane są ponadto prasy z poziomym

kanałem roboczym i ukośnie wznoszącym się kanałem doprowadzającym, w których zespół zębów wchodzi od góry w kanał doprowadzający względnie zagłębia się w doprowadzanej do niego słomie. Prasy te mają tę wadę, że zespół zębów podczas podnoszenia się powstrzymuje słomę, wrzucając ją do kanału doprowadzającego, a podczas opuszczania się nie wciska słomy do kanału roboczego prasy. Wskutek tego na górnym końcu swej drogi zespół zębów wykonywał pewien bieg jałowy, podczas gdy po wysunięciu się zębów z kanału doprowadzającego słoma przedostaje się z kanału roboczego do kanału doprowadzającego, a tem samem utrudnia przesuwanie się tłoka roboczego wskutek częściowego zakleszczania

się słomy przy krawędzi, oddzielającej jeden kanał od drugiego. Wynalazek niniejszy dotyczy pras do słomy ostatnio wspomnianego rodzaju, to znaczy pras, w których ułamki słomy nie mogą wypadać przez szczeliny dna kanału doprowadzającego, ponieważ nie posiada ono żadnych szczelin. Celem niniejszego wynalazku jest usunięcie niedogodności, jakie zachodzą przy znanym doprowadzaniu słomy z zębami, zagłębiającymi się w słomę od góry. W tym celu mechanizm, rozrządzający ruchem zespołu zębów, jest umieszczony nazewnątrz kanału doprowadzającego tak, iż zęby po wejściu w kanał doprowadzający przesuwają się ku dołowi, w swym najniższym położeniu zachodzą, ustawiając się prawie pionowo, za krawędź kanału roboczego i w tem pionowym położeniu zostają wyciągane z kanału roboczego.

Na rysunku przedstawiono mechanizm według wynalazku w kilku położeniach. W położeniu według fig. 1 tłok prasy znajduje się w kanale roboczym, a mianowicie prawie przy końcu swego suwu, zespół zaś zębów znajduje się przytem w położeniu najwyższym. Fig. 2 przedstawia tłok cofnięty nieco ku tyłowi, mianowicie tak, iż tłok ten odstąpił prawie całkowicie kanał doprowadzający, a poruszający się wzdół zespół zębów znajduje się mniej więcej w środku swej drogi ku dołowi. Na fig. 3 tłok zajmuje tylne położenie krańcowe, a zespół zębów osiągnął prawie swe położenie najniższe. W położeniu według fig. 4 tłok podczas swego cofania się dotarł do swego krańcowego położenia tylnego, a zespół zębów znajduje się w położeniu, z którego wyciąga się go prawie pionowo z kanału roboczego. Fig. 5 przedstawia schematycznie prasę w widoku zgóry.

Litera *a* oznacza tłok, który w tym przykładzie wykonania wynalazku wykonywa, jak zwykle, ruch wahadłowy wokoło osi *b* koła biegowego prasy. Na głównym kole napędowym *c* umieszczony jest czop korbo-

wy *d*, na którym osadzony jest, jak zwykle, drążek *e*, połączony przegubowo z tłokiem. Zespół zębów *f*, doprowadzający słomę do kanału roboczego, jest zamocowany na wale *g*, którego łożyska są połączone z drążkiem lub drążkami, osadzonymi wahlwie na nieruchomym czopie lub czopach *h*. Dźwignie *k*, *l*, *m* rozrządzają ruchem zespołu zębów tak, że końce zębów posuwają się po krzywej *i*, zaznaczonej na rysunku linią przerywaną. Zęby przytem ustawiają się w swem położeniu górnem pochyło z podniesionemi do góry końcami; podczas ruchu w kanale doprowadzającym zęby obracają się stopniowo tak, iż końce zębów zostają skierowane w najniższym położeniu zespołu prawie pionowo wzdół. Następnie, jak wskazuje fig. 4, zęby zostają wyciągnięte z kanału roboczego prawie pionowo. Jak widać na fig. 3 i 4, słoma, podlegająca sprasowaniu, zostaje wsunięta do kanału roboczego poza krawędź *n*, tak że podczas suwu roboczego tłoka *a* nie może nastąpić zakleszczenie się słomy przy tej krawędzi. Wrzucanie słomy do kanału doprowadzającego o odbywa się w znany sposób. Słoma ześlizguje się po tylnej ścianie *p* kanału wzdół i zostaje doprowadzona do kanału roboczego zapomocą zespołu zębów. Ścianka *q*, która służy do zamknięcia z przodu kanału *o*, jest zaopatrzona w szczeliny, przez które przechodzą zęby *f*. Prowadzenie zespołu zębów jest osiągnięte zasadniczo w ten sposób, że części mechanizmu rozrządczego *d*, *g*, *l*, *k*, *h* są umieszczone w przestrzeni, mieszczącej się pomiędzy ścianką przednią *q* kanału doprowadzającego *o* i ścianką górną kanału roboczego, podczas gdy w znanych prasach z zębami, zagłębiającymi się w słomę od góry, mechanizm napędowy i rozrządczy znajduje się zwykle pod lub za kanałem doprowadzającym.

Zastrzeżenie patentowe.

Prasa do słomy, posiadająca prawie po-

ziomy kanał roboczy i prawie pionowy kanał doprowadzający, w której rozrządzany zespół zębów doprowadzających przechodzi przez przednią ściankę kanału doprowadającego, znamienna tem, że części mechanizmu rozrządczego (*d, g, l, h, k*), poruszające zespół zębów (*f*), są umieszczone w przestrzeni, mieszczącej się pomiędzy ścian-

ką górną kanału roboczego a ścianką przednią (*q*) kanału doprowadającego (*o*) prasy.

Heinrich Lanz
Aktiengesellschaft.
Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

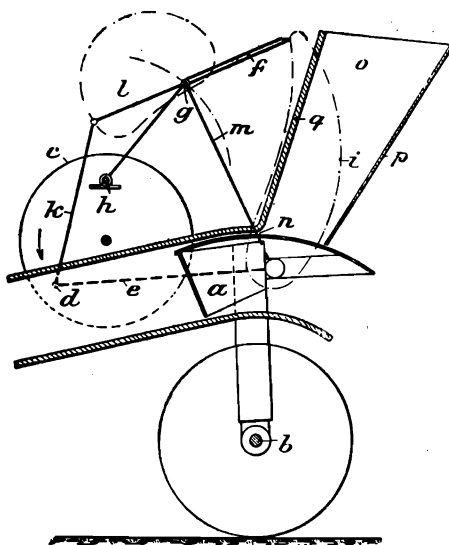

Fig.2.

